

Quentin Bates

IJsoud

Karakter Uitgevers B.V.

1

Donderdag

Gunna stampte de sneeuw van haar schoenen en deinsde achteruit op het moment dat de tropische hitte uit de hotellobby haar als een klap in het gezicht trof. Terwijl de deur zachtjes achter haar sloot, keek ze rond en zag een bezorgd kijkende man in een grijs kostuum bij de receptiebalie staan. Hij kwam meteen naar haar toe.

‘Bent u van de politie?’ vroeg hij geëmotioneerd, maar tegelijk zo zacht dat hij bijna mompelde.

‘Jazeker. Ik zie er zeker als een politieagente uit?’ antwoordde Gunna opgewekt, terwijl ze haar hand naar de man uitstak. Hij gaf een slap handje terug. ‘Gunnhildur Gísladóttir. En u bent?’

‘Yngvi Jónsson. Ik ben de manager van dienst. Waar zijn uw collega’s?’

‘Voorlopig ben ik de enige. Kunt u me laten zien wat er is gebeurd?’

In zijn handen wrijvend beende Yngvi naar de lift, die voor hem openging.

‘We hebben natuurlijk eerder gasten gehad die problemen hadden, en zelfs mensen die...’ – hij slikte – ‘hierbinnen zijn overleden. Maar zoiets als dit is nog nooit voorgekomen.’

‘Ik neem aan dat u weet wie die man is?’

‘Natuurlijk. Hij heeft hier al heel wat keren gelogeed en heeft zich altijd als een heer gedragen. Het was een enorme schok...’

‘En zijn familie? Ik neem aan dat hij familie heeft?’

‘Ik heb nog met niemand contact opgenomen, behalve met de politie. De medewerkers zitten in de kantine op u te wachten.’

Gunna knikte. Yngvi bleef zich in de handen wringen en in de lift klonk muzak, totdat een zachte stem hen erop attendeerde dat ze bijna op de derde verdieping waren.

‘Deze kant op,’ zei hij zonder noodzaak, terwijl hij uit de lift stapte en met grote passen de gang door liep, met Gunna in zijn kielzog. Hij haalde een pasje door het elektronische slot van een deur, keek naar links en naar rechts de gang in en duwde de deur open.

‘Daar,’ zei hij. Gunna stapte naar binnen, terwijl ze latex handschoenen aantrok.

Het was stil en donker in de kamer. Nadat ze met de punt van een balpen voorzichtig de lichtschaakelaar bij de deur had omgezet, overzag ze de kamer voor haar, waarin een naakte man dwars op het tweepersoonsbed lag.

‘Wie zijn hierbinnen geweest?’ vroeg Gunna over haar schouder, aanvoelend dat Yngvi in de deuropening stond.

‘De schoonmaakster die hem heeft gevonden, de supervisor, de arts en ik.’

‘Welke arts?’

‘Sveinn Ófeigsson. Hij is met pensioen, maar logeert hier momenteel, en omdat hij in de bar zat, heb ik hem gevraagd mee naar boven te komen. Ik weet niet of dat juist was, maar het leek me sneller dan een ambulance laten komen.’

Gunna liep langs het bed naar de man toe en knielde neer naast zijn hoofd, dat in een onnatuurlijke hoek hing. In zijn mond zat een felrode bal gepropt die door riempjes rond zijn nek op zijn plek werd gehouden. Het gezicht kwam haar vaag bekend voor. Het was een man van eind vijftig, met halfgesloten ogen en verwarde strengen dun haar, waaronder zijn glinsterende schedel zichtbaar was. De bleke arm die achter hem omhoogstak was bij de pols stevig aan de bovenkant van het bed vastgemaakt. Terwijl ze opstond en terugliep,

zag ze dat de andere hand en de beide enkels van de man op dezelfde manier waren vastgemaakt en donkerrode striemen vertoonden in vrijwel dezelfde tint als de bedsprei.

‘Niets aanraken, alstublieft,’ zei Gunna tegen Yngvi, die een stukje de kamer in was gelopen.

Gunna keek rond, zo veel mogelijk details van de kamer in zich opnemend, maar er leek niets opvallends te zien. Er lag een koffer open op een rek in de hoek van de kamer, met overhemden en ondergoed netjes op rij, klaar om aangetrokken te worden.

De badkamerverlichting sprong automatisch aan op het moment dat ze de schakelaar zocht en bood zicht op glimmende marmertegels en een enorme wastafel. Naast de wasbak lag een toilettasje, met daarnaast een elektrisch scheerapparaat. Gunna keek in de wasbak en zag een lange zwarte haar, die scherp afstak tegen het lichte marmer.

Ze knikte in zichzelf en liep de kamer weer in, waar Yngvi op haar stond te wachten.

‘Dat is voorlopig alles, bedankt. Ik laat een forensisch team komen om de kamer zo snel mogelijk te laten onderzoeken. Tot die tijd moet hij verzegeld worden.’

‘Maar hoe zit het met...?’ vroeg Yngvi, naar het lichaam op het bed gebarend.

‘Maakt u zich geen zorgen. Die loopt echt niet weg. We kunnen het best naar beneden gaan, dan kan ik beginnen met vragen stellen. U zei toch dat het meisje dat hem heeft gevonden nog steeds aanwezig is?’

Yngvi knikte ernstig.

‘In dat geval zal ik uw kantoor in bezit moeten nemen, waarschijnlijk voor de rest van de dag,’ zei ze.

‘Ik vroeg me af hoe lang...?’

‘Hoe lang wat?’

‘Hoe lang dit allemaal gaat duren. Hij zou vandaag vertrekken en we hebben de kamer vanavond voor een gast nodig.’

‘In dat geval vermoed ik dat er iemand teleurgesteld gaat worden. Dit gaat een tijdje duren, dus u kunt uw gast beter naar Hotel Borg sturen. Komt u maar mee.’

Hekla's nieuwe haar had een blonde glans die haar allure en zelfvertrouwen verschaftte – een heerlijk gevoel. Alles was nieuw: de kostbare, maar eenvoudig ogende jurk, de nagels, de schoenen en zelfs de minuscule lingerie, die een subtiele elegantie bezat en rechtstreeks uit de verpakking kwam.

Ze zat in de lobby van het hotel en deed haar best om kalm te blijven, zich dwingend regelmatig adem te halen om de nerveuze spanning de baas te blijven. Het lukte haar niet dit als gewoon werk te beschouwen, als iets wat haar niet aanging. Nog altijd eiste het zijn tol en lag ze er 's nachts wakker van, vooral sinds die angstige ervaring voor Kerstmis, zij het niet meer zo vaak als eerst. In een klein land als IJsland waren er gewoon niet genoeg klanten. Vroeg of laat zouden er geen mannen meer voor haar zijn, zou ze op straat herkend worden of anders het land moeten verlaten en haar werk met zich meenemen.

Hekla nam een slokje gekoeld water en zette het glas voorzichtig op de tafel voor haar. Ze kon ermee ophouden, dacht ze, glimlachend bij het vooruitzicht. Over haar banksaldo had ze geen klagen. De schulden waren afbetaald. Ze zou rustig aan kunnen doen en misschien een echte baan kunnen nemen als de kinderen eenmaal op school zaten.

Het viel haar niet op dat de blozende man in een donker kostuum op haar afliep en haar van opzij aankeek. Hekla keek op en zichzelf verwijten makend over haar onoplettendheid knikte ze de man met een fijn lachje toe.

‘Sonja?’ vroeg hij.

‘Ik ben Sonja. Dan bent u Haraldur?’

‘Inderdaad. Zeg maar Halli. Zullen we?’ vroeg hij met een onmiskenbare begeerte in zijn stem.

‘Natuurlijk. Maar als je het niet erg vindt, wil ik eerst hier even wat praten. Om het ijs te breken, zogezegd.’ Ze glimlachte. ‘Wil je iets drinken?’

Haraldur nam kalmpjes plaats in de stoel tegenover haar. Hij was nog altijd gespannen, maar wist dat goed te verbergen. Hekla keek strak in de richting van de bar en trof de blik van de jonge man erachter, die snel naar hen toe kwam. Op het dikke tapijt waren zijn voetstappen niet te horen.

‘Kan ik u iets aanbieden?’ vroeg hij.

‘Wat wil je drinken, Haraldur?’

‘Een Bacardi-cola voor mij.’

‘En ik wil graag thee. Kamillethee, als je die hebt.’

De barman gaf de aanzet tot een buiging en liep weg.

‘Goed, Haraldur. Ben je in Reykjavík voor zaken?’

‘Jawel. Twee dagen hier, en dan weer naar huis.’

‘Zit je in de vishandel?’

‘Nou, nee. Transport- en opslagapparatuur. Er is maar weinig dat ik je niet over vorkheftrucks kan vertellen,’ zei hij met een schrille, humorloze lach.

Hekla kon zien dat hij steeds zenuwachtiger werd; misschien was hij bang dat iemand hem met een onbekende jonge vrouw zou zien. De hand waarmee hij het glas optilde dat de barman hem had gebracht trilde een beetje.

De barman zette een potje thee en een kostbaar ogend porseleinen kopje voor haar neer.

‘Dank je. Op rekening van kamer 406, graag,’ zei Hekla tegen de jongen, en ze lachte hem vrolijk toe terwijl hij achterwaarts wegliep.

‘Sorry, maar ik wil graag een paar basisregels vaststellen voordat we verdergaan,’ zei Hekla met een glimlach.

‘Ja, natuurlijk.’

‘Ik beschouw mezelf als een professional en wil ook zo worden behandeld. Beide partijen moeten elkaar respecteren. Ik ben trots op mijn werk en probeer dat zo goed mogelijk te doen, en ik weet zeker dat dat voor jou ook geldt in je werk,’ zei ze minzaam.

‘Absoluut.’

‘Als we eenmaal alleen zijn, ben ik aan het werk. Ik verwacht van je dat je me te allen tijde als “meesteres” aanspreekt. Als je op enig moment wilt stoppen, hoef je alleen maar “stop” te zeggen en dan houden we meteen op. Ga je daarmee akkoord?’

‘Ik snap het.’

‘Goed. Wat kun je me over vorkheftrucks vertellen?’ vroeg ze op verleidelijke toon, terwijl ze zo langzaam als ze durfde haar benen van elkaar haalde.

‘Tja, je hebt ze in allerlei soorten en maten. Het hangt ervan af wat je nodig hebt...’

Zijn stem haperde op het moment dat Hekla haar benen andersom over elkaar sloeg, waarna de reden voor Haraldurs plotselinge zwijgen weer onzichtbaar werd. Ze schonk geurige thee in haar kopje en nam een slokje. Over de rand van het kopje kijkend zag ze tot haar genoegen hoe hij haastig zijn glas leegdronk. ‘Wat zei je?’

Jóel Ingi Bragason sloeg zijn jas om zijn schouders en zocht zijn weg tussen het speelgoed door dat de nichtjes en neefjes van zijn vrouw in de toegangshal van de flat hadden laten slingeren.

‘Ik zie je om zes uur,’ riep hij, wachtend op een antwoord van zijn vrouw voordat hij de voordeur sloot. Toen hij niets hoorde, realiseerde hij zich met een vloek dat ze natuurlijk weer in slaap was gevallen.

Het was koud en vochtig buiten, en ook nog eens donker. Jóel Ingi vond het moeilijk zich met de IJslandse winters te verzoenen, zelfs in Reykjavík, waar zware sneeuwval maar zelden voorkwam. Hij was verwend geraakt door de jaren dat hij in Amerika had gestudeerd en die heerlijke periode aan de Sorbonne, bedacht hij, terwijl hij met kleine stapjes over het deels nog spiegelgladde trottoir liep, bang dat hij onderuit zou gaan als hij al te veel vertrouwen in zijn ongeschikte schoeisel zou stellen. Eenmaal in de auto voelde hij zich meteen beter. De auto was een veilige, warme cocon rondom hem, met airbags en onzichtbare stalen steunen die hem tegen de wrede buitenwereld beschermden.

In de tijd die het hem had gekost om naar de auto te lopen en naar de parkeergarage onder het ministerie te rijden, had hij ook naar het werk kunnen lopen.

Halverwege de ochtend kwam de koffie, en dat was een opluchting. De paar glazen wijn die hij de vorige avond had gedronken, hadden hem een zwaarder hoofd bezorgd dan hij had gehoopt, en Jóel Ingi vroeg zich af of hij nu de middelbare leeftijd had bereikt. Ondanks twee koppen sterke koffie kostte het hem moeite wakker te blijven tijdens een vergadering later die ochtend. Hij moest zichzelf dwingen zich te blijven concentreren op de details van de Europese Unie-procedures die aan de orde kwamen.

Toen hij tijdens de vergadering onopvallend op zijn telefoon keek, zag hij dat er geen berichten van Agnes waren, wat een opluchting was, want steeds vaker wierp ze hem schuinse blikken toe. Daardoor kreeg hij zo langzamerhand het gevoel dat ze hem in de gaten hield. Zijn wantrouwen opzijzettend probeerde hij zich weer op de details van het voorgestelde beleid te concentreren, maar opeens zag hij tot zijn genoegen dat een pas aangenomen secretaresse die tegenover hem zat, haar schoenen onder tafel had uitgeschopt en dat ze welgevormde kuiten had. Terwijl van de stem van de voorzitter van de vergadering niet veel meer restte dan een vaag gebrom, dwaalden Jól Ingi's gedachten steeds meer af en probeerde hij zich voor te stellen hoe die benen er boven de knie uitzagen.

Terwijl hij met zijn gedachten elders was, trok hij een nors gezicht, onbewust op zijn lip bijtend, en kwamen de herinneringen aan dat verdomde mens weer terug. Hij vroeg zich af of de gebeurtenissen van die middag hem zouden blijven plagen. Hij keek opeens op en zag tot zijn ongenoegen dat het meisje met de prachtige kuiten hem met een bezorgde blik aankeek. Jól Ingi glimlachte zo ontspannen mogelijk naar haar en hoopte dat hij niet te verveeld of stompzinnig had gekeken.

De stad leek veranderd. Reykjavík had iets behoedzaams en waakzaam gekregen, alsof het op een nieuwe klap wachtte. Baddó had de gebeurtenissen in IJsland tijdens zijn jarenlange afwezigheid niet echt gevolgd, maar het nieuws van de financiële crisis, gevolgd door de berichten over de vulkaanuitbarsting die het luchtverkeer platlegde, hadden een paar medegevangenen die hem of zijn reputatie niet kenden tot spottend commentaar geïnspireerd, wat hun de nodige koppijn had opgeleverd.

Op het moment dat Baddó uit IJsland was vertrokken naar een plek die een man de ruimte bood met zijn spierballen te rollen, was het nog een kalm landje geweest waar niet veel gebeurde, en als er al iets gebeurde, bleef alles traag voortkabbelen, hoeveel ophef er ook over werd gemaakt. De weinige bezoeken in de goede periode – voordat hij in conflict was geraakt met foute types en achter de tralies was beland –, waarin de zakenwereld de steen der wijzen leek te

hebben ontdekt, hadden een bittere nasmaak achtergelaten. Hoe dan ook, telkens als hij was teruggekeerd om een kijkje te nemen, was dat een soort rustkuur geweest. Hoewel het grootste deel van zijn familie hem goeddeels genegeerd had, waren er toch een paar vrienden die respect toonden voor een man die niet voor de druk bezweek en zijn mond dichtield.

Nu was het anders. Baddó kon er niet langer omheen dat hij moe was. Hij had zich voortdurend moeten inhouden om niet buiten zinnen te raken tijdens de vlucht over de Oostzee, met een besnorde politiemans aan weerszijden van hem, en terwijl ze pizza's en bier wegwerkten op Kåstrup hadden ze hun blik vrijwel voortdurend op hem gericht gehouden. De twee mannetjesputters wendden hun blik pas af nadat de stewardess de luchtdichte deur had afgesloten van het vliegtuig dat hem voor het eerst in bijna tien jaar terug naar IJsland zou brengen.

Hij sloeg de krant open die hij in de winkel op de hoek gedachteloos onder zijn arm had gestoken. Tot zijn verrassing zag hij dat het een Engelse krant was. Hij gooide hem in de prullenbak, ging op de bordeauxrode sofa liggen, propte een kussen onder zijn hoofd en probeerde te slapen. Tien minuten later staakte hij zijn poging en stond op. Hij stuurde naar de grijze daken tegenover het badkamer-raam van de kleine flat en zag hoe de sneeuwvlokken omlaag dwarrelden en bleven liggen. Het werd een koude dag, meende hij, zich afvragend wanneer María thuis zou komen.

‘Zijn naam is Jóhannes Karlsson,’ zei Helgi. ‘Een reder uit Húsavík, gepensioneerd. Woont een deel van het jaar in Kopenhagen. Bulkt van de pegels, als ik me goed herinner. Jaren geleden zat hij in de politiek; hij was in de jaren zeventig parlements lid voor twee termijnen of zo, totdat hij concludeerde dat het zakenleven belangrijker was dan de politiek, of lucratiever. Word je daar iets wijzer van?’

Gunna en Helgi waren in een hoekje van de hotelbar gaan zitten om te overleggen, terwijl het forensische team en de politiepatholoog de kamer onderzochten waarin wijlen Jóhannes Karlsson nog altijd vastgebonden op het bed lag waarop hij was gestorven.

‘Onafhankelijken of Progressieven?’

‘Onafhankelijkheidspartij, geloof ik. Ik moet er niet aan denken dat hij een van de onzen was,’ zei Helgi op ernstige toon.

‘Een van jullie, bedoel je. Ik heb liever niet dat je me voor een aanhanger van de Progressieve Partij aanziet, als je het niet erg vindt.’

‘Sorry. Ik heb je eigenlijk altijd als een slappe linksige liberaal beschouwd, Gunna.’

‘Doodsoorzaak?’ vroeg ze.

‘Vraag je dat aan mij?’

‘Sorry, Helgi. Nee, ik zit gewoon hardop te denken. Ik vraag me af of dit moord of een ongeluk was. Wat is jouw inschatting?’

Helgi snoof. ‘Als je het mij vraagt, lijkt het zeker geen opzet. Ik neem aan dat ze zich vermaakten met wat spelletjes, en dat onze jongen zijn eerste stijve in jaren kreeg en onder de inspanning bezweek. De vriendin – of vriend, of escort, of wat dan ook – ging er meteen vandoor. En dat betekent volgens mij dat degene die bij hem was waarschijnlijk meende dat hij of zij niet genoeg betaald kreeg om met dergelijke narigheid lastiggevallen te worden.’

‘Weet je, Helgi, met een brein als het jouwe zit je helemaal verkeerd bij de politie. Ik denk dat je het heel goed hebt samengevat. Maar helaas betekent dat niet dat ik naar huis kan.’

‘Om een trui te breien?’ vroeg Helgi onschuldig.

‘Nou moet je oppassen,’ bromde Gunna, terwijl ze met haar blik richting Yngvi, die tegen de bar stond, een denkbeeldig kopje tegen haar lippen zette. ‘Hoe lang heeft hij hier gelogeed? Een kamer hier moet een fortuin kosten,’ zei ze, terwijl een ober met een blad met kopjes en een kan koffie naar hen toe liep.

‘Hij heeft hier twee weken gezeten. Zijn vrouw was de eerste week bij hem, zo blijkt, en is naar huis gegaan, terwijl Jóhannes in Reykjavík nog zaken afhandelde. Hij zou om twaalf uur vandaag uitchecken. Toen hij zich om één uur nog niet had gemeld, klopte het kamermeisje op zijn deur, zoals ze altijd doen om te zien of iemand er nog is, en trof hem uitgestrekt op bed aan. Ze begon te gillen, belde de supervisor Huishoudelijke Dienst en die heeft ons gebeld. De manager van dienst heeft de dokter gehaald, die aan de bar zat.’

‘Juist,’ zei Gunna. ‘Waar is Eiríkur?’

‘Onderweg. Hij zal zo wel komen.’

‘Mooi,’ zei Gunna, voorzichtig aan de koffie nippend die de lange, donkerharige jongeman zwijgend op tafel had gezet. ‘Als hij hier is, moet hij eerst de passagierslijsten nagaan om te zien of onze man van plan was op reis te gaan, en daarna moet hij proberen zijn echtgenote op te sporen. Als zij nog steeds in Húsavík is, moet hij ervoor zorgen dat de politie daar met haar praat en het slechte nieuws overbrengt dat ze nu weduwe is.’

‘Oké, komt in orde. En ik?’

‘Praat met het personeel en bekijk de beelden van de bewakingscamera’s. We moeten degene spreken die Jóhannes Karlsson op het bed heeft vastgebonden, ook al lijkt het erop dat hij degene die dat gedaan heeft een aardig bedrag heeft betaald om dat te doen.’

‘Yup. En jij, chef?’

‘Ach, weet je, ik ga een beetje winkelen terwijl jij en Eiríkur het zware werk doen.’

‘Niks ongebruikelijks dus?’

‘Hou op, zeg. Ik begin met het kamermeisje dat onze man heeft gevonden en ga verder met de manager van dienst, en hopelijk is het forensisch team dan inmiddels klaar. Maar eerst neem ik nog een kopje van deze best lekkere koffie.’

‘Moeten we hiervoor betalen?’ vroeg Helgi weifelend.

‘Lieve god, nee. Dit is een integraal onderdeel van het onderzoek.’

Haraldur zat zwaar ademend in zijn ondergoed op het bed. Hekla stond voor hem en ritste haar zwarte jurk met een hand op haar rug open. Hij stak zijn handen met een blozend gezicht naar voren.

Hij kreunde. ‘God, wat ben je mooi.’

‘God, wat ben je mooi...?’

‘Sorry. Meesteres.’

‘Dat is beter,’ waarschuwde Hekla, terwijl ze haar handen van haar heupen omhoogbracht en hem met kracht van zich af duwde. ‘Je bent een stoute man en nu zul je moeten wachten. Als je weer in de juiste stemming bent, kom ik terug.’

Ze liet de jurk vallen, draaide zich om en liep naar de badkamer, waarbij haar hakken op de warme tegelvloer klakten. Ze wist dat Ha-

raldurs ogen op haar billen gericht waren, die hij net onder de zoom van haar hemd kon zien.

Ze waste haar gezicht met koud water en droogde het af met een handdoek die heerlijk zacht aanvoelde. Ze kon horen hoe Haraldur ademhaalde en op het bed bewoog. Ze trok het strakke pvc-pak aan dat in de badkamer klaar hing, haalde diep adem en ging naar binnen, een handvol sjaals en een leren zweepje meepakkend.

Hekla dimde de verlichting zo veel mogelijk en glimlachte in de richting van Haraldur op het bed. Ze grinnikte nog wat, stapte naar hem toe en ging voor de naakte man staan, met haar handen op haar heupen.

‘Zo zo, Haraldur, je bent heel stout geweest en nu zal ik je een lesje moeten leren, niet?’ Ze sprak op zo laag mogelijke toon en boog zich naar voren om zijn pols met geoefende bewegingen aan het hoofdeinde vast te binden. Hij kreunde toen ze zich over hem heen boog, waarbij haar in opwindend blauw plastic gehulde borsten zijn gezicht beroerden. Op dezelfde manier bond ze ook de andere pols vast.

Ze liet de vingertoppen van haar ene hand over zijn borst glijden, in de richting van zijn buik. Een redelijk aantrekkelijke man, in goede conditie voor zijn leeftijd, dacht ze. Terwijl Hekla langs de zijkant van het bed liep, bewoog ze de leren zweep over zijn romp en verder langs zijn been tot aan zijn enkel, waar ze zich bukte en hem een kus op zijn wreef gaf.

‘Ben je stout geweest, Haraldur?’

‘Ja, meesteres,’ antwoordde hij gehoorzaam.

‘Dan zul je nog wat zwaarder worden gestraft.’

Snel bond ze nog een sjaal rond zijn enkel en maakte die aan het bed vast.

‘Stoute, stoute man,’ bromde ze met haar sonore stem, waarna ze fluks de andere enkel vastbond, zodat Haraldur uitgestrekt en geïmmobiliseerd op het tweepersoonsbed lag.

Hekla liep met wulpse bewegingen naar het hoofdeinde van het bed en liet hem de balknevel zien. ‘Omdat je zo’n door en door stoute man bent geweest, zal ik je nu laten zien wat een door en door stout meisje ik kan zijn,’ zei ze zachtjes.

‘Alsjeblieft, meesteres,’ hijgde Haraldur.

‘Wil je echt dat ik je pijn ga doen?’

‘Ja, meesteres.’

‘Dan moet je dit eens zien, Haraldur.’

Hekla duwde de bal in Haraldurs mond en legde haar handen snel in zijn nek om de riem aan te trekken. Op het moment dat ze naar achteren stapte, begon hij meteen zwaar door zijn neus te ademen, zijn wangen strekkend in een moeizame poging lucht langs de bal binnen te krijgen.

‘Nu moet je geduldig zo blijven liggen om te overdenken hoe stout je bent geweest,’ zei ze, terwijl ze weer de badkamer binnenging.

Na wat een eeuwigheid leek kwam ze terug. Het pvc-pak had plaatsgemaakt voor een sweater met capuchon, een spijkerbroek en sportschoenen. Ze had haar gezicht van make-up gereinigd en in plaats van blond haar droeg ze nu donkere krullen tot op haar schouders. Hekla zette een grote reistas op de grond naast de deur en liep tot zijn ontsteltenis naar de plek waar hij haastig zijn kleren had uitgetrokken. Systematisch doorzocht ze zijn zakken. Ze zette zijn telefoon uit en legde die op de ladekast, waarna ze zijn portemonnee openmaakte, de bankbiljetten eruit haalde en die in de zak van haar sweater stopte, zonder ze te tellen. Vervolgens haalde ze alle creditcards eruit en liep ermee naar het bed.

Hekla keek neer op Haraldur, die stom en hulpeloos voor haar lag. Ze ging naast zijn hoofd op bed zitten en in zijn heen en weer schietende ogen turend pakte ze een balpen die ze in de kraag van haar sweater had bevestigd.

‘Zul je goed luisteren, Haraldur?’ De enige reactie kwam van zijn armen en benen, die hij driftig probeerde te spannen tegen de sjaals die hem vasthielden, begeleid door een wanhopig gegrom achter de rubberbal.

‘Je weet toch dat je daarmee niets opschiet?’ zei ze tegen hem, terwijl hij verslapte. ‘Luister goed naar me. Ik ga een uurtje shoppen terwijl jij over je zonden nadenkt en bedenkt hoeveel je van je vrouw houdt. Oké?’

Haraldurs ogen puilden uit.

‘Je creditcard. Wat is je pincode? Bal je rechtervuist voor de cijfers. Eenmaal voor een, tweemaal voor twee, enzovoort. Vier cijfers. Hup.’

Haraldur hield koppig zijn vuisten dichtgeklemd, wat Hekla een zucht ontlokte. ‘Hoor eens, er is een gemakkelijke manier en een moeilijke manier. Als je me de pincode geeft, en die blijkt juist te zijn, bel ik na het winkelen de hotelreceptie en zeg tegen hen dat er een man in kamer 406 is die problemen heeft en dringend geholpen moet worden. Als de code niet werkt, bel ik niet en komt hier niemand meer binnen totdat het kamermeisje morgenochtend je kamer komt schoonmaken.’

Ze keek op haar horloge.

‘Het is nu halfvijf, dus dat is over een uur of zestien. Je zult het dan wel koud hebben gekregen en dorst hebben. Aan jou de keuze.’

Haraldur balde en opende zijn vuist om een reeks cijfers aan te duiden.

‘Twee-vijf-twee-zeven. Mooi. Dat begint erop te lijken. En je bankpas? Hetzelfde nummer, misschien?’

Haraldur knikte driftig, en ze schreef de cijfers op de rug van haar hand.

Ze hield een tweede bankpas omhoog. ‘En deze?’

Weer knikte hij een paar keer.

‘Heel fijn. Het was me een genoegen zaken met je te doen, Haraldur. Maak je geen zorgen over je pasjes. De bank zal je zonder problemen nieuwe geven. Ik zal ze vernietigen als ik klaar ben met winkelen en zal ze aan niemand verkopen.’

Ze stak haar hand in haar zak, haalde er een kleine digitale camera uit, richtte die op de hulpeloze, naakte Haraldur voor haar en drukte op de ontspanknop. Haraldur rukte aan de sjaals die hem op het bed vasthielden en terwijl zij foto’s bleef nemen, werd zijn gezicht steeds roder. Ze bekeek hem nog eens van top tot teen, vertrok haar gezicht in medeleven en spuwde in haar handpalm.

‘Dat is wel het minste wat ik onder deze omstandigheden voor je kan doen, lijkt me,’ zei ze, terwijl ze aan de slag ging. Het duurde niet lang. Een minuut later verstijfde Haraldur, rondde zijn rug zo ver als hij kon, ondanks de beperkingen, en ontspande, terwijl Hekla hem goedig aankeek. Ze liep naar de badkamer, waste haar handen en kwam terug met een zachte handdoek, waarmee ze de buik van de man schoonveegde.

‘Wees voortaan voorzichtig, en even goede vrienden, toch? Zaken zijn zaken,’ zei Hekla met een vrolijke glimlach, en terwijl ze naar de wanhopige man voor haar bleef kijken, sloeg ze haar reistas over haar schouder. ‘Tot ziens, Haraldur. Over een uurtje komt iemand je losmaken.’